Малката панда и хвърчилото

Разказа
Даян Оханесиан

Нарисува
Алисън Браун

Издателство Фют

– Добро утро, Анди!
Пандичката се протегна и разтърка очи.
Точно пред прозореца се рееха няколко птици.
Плавно се издигаха и спускаха,
а вятърът рошеше перата им.

„Ех, колко щеше да е хубаво и аз да мога
да летя!", помисли си Анди.

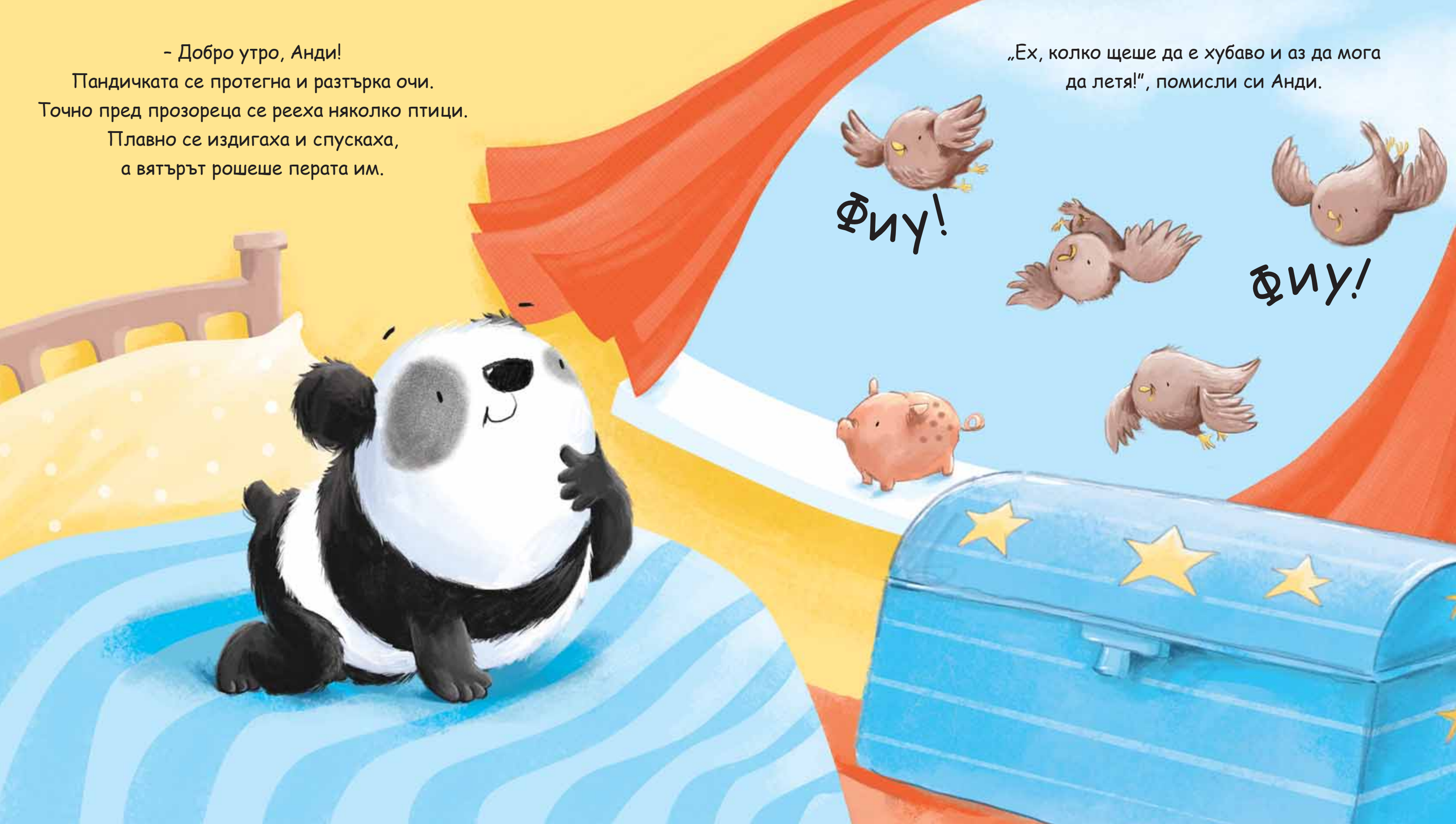

– Анди! – извика мама от кухнята. –
Закуската е готова, слизай!
– Не мога! – отвърна пандичката. –
Търся си нещо важно!
– Сега не е време за търсене,
Анди! Време е за закуска!

– Сега не е време за това! Сега не е време за онова! –
измърмори под носа си Анди и се зарови в кутията с играчки. –
Искам да съм голям и сам да решавам кога какво да правя!
Най-накрая той намери това, което търсеше –
новото хвърчило, подарък от дядо му.
Днес беше чудесен ден за пускане на хвърчила.

„Всеки път, когато вадиш играчка от кутията,
си пожелавай нещо", спомни си Анди
думите на дядо си.

Пандичката притисна
хвърчилото до гърдите си,
стисна очи и с цялото си
сърце си пожела...

ФИУ! Аз летя!

...да отлети далече, далече. Там, където може да прави
каквото си иска и когато си поиска. И никой да не му казва
„Сега е време за това! Сега е време за онова!"
Но не стана точно така, както си го представяше Анди.

Дръж се здраво, Анди!

Хвърчилото се издигна високо,
високо в небето. Вятърът
го понесе, а опашката му
засвистя във въздуха.
Анди стисна очи.

Страшно беше да си толкова
нависоко. Внезапно хвърчилото
полетя надолу и... **ТУП**!